

Några "sketch" från en resa i Japan.

Kommande från det helvete som heter Vladivostok, var det med sann glädje jag satte foten på japansk mark.

Min resa från Vladivostok till Tsuruga, en liten japansk hamn på västkusten, hade företagits ombord på *Simbirsk*, en av de två ryska båtar, som ensamma uppehöll trafiken. Det var under bolsjevismens första dagar här. Det är onödigt att säga att passagerarna voro allt annat än lugna; i öppna sjön hade båtbesättningar tidigare bildat sovjetråd, förgiftat officerarna och ofta även passagerare samt uppsökt någon bolsjevikhamn. Allt förlöpte emellertid normalt, och efter den japanska tullens och polisens pedantiska och trakasserande visit kunde jag till slut gå i land, och i sällskap med två ryska officerare, på väg till Yokohama, gjorde jag för första gången bekantskap med en liten japansk stad.

Tsuruga, blygsam hamnstad om 2-3 000 själar, ligger inbäddad mellan tvenne berg och vetter mot en havsvik med ett djupt liggande vatten, att man tror sig försatt till en norsk fjord. Några hundratals trähus, givande intryck av barnleksaker, och ett enda unikt hotell. Förekommande små japanska servitöser önska oss där välkomna på sitt vis, d. v. s. knäböjande på tröskeln, och bedja oss stiga in. En liten japansk måltid blev serverad; en samling små tallrikar och små skålar fyllda med näringsmedel, som vi icke hava någon idé om hos oss: sjögräs, fisk i gelé, såser av alla möjliga färger etc., och att dricka "saké", nationaldrycken, bryggd på ris och svagt alkoholhaltig, serverad ljum i små koppar, vilka rymma så mycket som en fingerborg. Omkring oss fannas de beskäftiga små "chrysanthemumflickorna", uppmärksamt uppfyllande våra minsta önsningar. Artighetens krävde, att vi, efter att ha tömt våra små koppar med "saké", bjödo dem dricka, en costume som vi icke underlåto att följa. Tiden förflyt angenämt tills det var dags att taga tåget till Yokohama.

Liten station, litet tåg, små brittar,

allt är i diminutiv av vad vi hava i Europa. Järnvägstjänstemän, gendarmer, allt bar militärisk prägel: tyskt uniformerade, germanskt kommenderade. Japan har kopierat sin administration och sin armé efter tyskt mönster. Som resan företogs om natten har jag icke kunnat få något intryck av det passerade landet.

Ankomsten per tåg till Yokohama under vintern, då morgonen är kall, är intet nöje. En bil (amerikanskt märke) förde mig från Yokohama station till Oriental Palace Hôtel, som dirigeras av en fransman. Detta hotell, ett av de största, om icke det största i Japan, är inrett fullständigt på europeiskt manér och funnos icke japanska "boys", med utmärkt rutin för övrigt, skulle jag trott mig vara i ett gott europeiskt hotell. Hotellet var fullproppat av alla möjliga nationers officerare på retur till Europa och Amerika efter debäclet i Omsk, av affärsman från alla världens länder och framför allt från Ryssland, för vilka Japan var ett sanaskyldigt paradiset efter vistelsen i bolsjeviken.

Yokohama har en väldig hamn, inredd fullständigt modernt: kölhållningsbassänger, torrdocor och kilometerlånga kajer. Yokohama är förbunden medels en elektrisk järnbana med Tokio, den stora japanska huvudstaden. Staden är delad i två partier: det låga partiet, som gränsar till havet och det höga partiet, vars ena hälvt uteslutande är bebott av européer och amerikanare; man har givit detta kvarter namnet "bluff". Varför? Mysterium, men roande.

Yokohama äger kapplöpningsfält, golf- och tennisbanor etc. De två nationalidrotterna äro jiu-jitsu och fäkting med träsablar. Dessa äro praktiserade från och med de förberedande klasserna i skolan, och bliva obligatoriska i de högre och vid universiteten. Andra idrotter äro "vrestling", blandning mellan brottning och boxning, och sedan några år, i följd av amerikanskt påtrugande, baseball. Jag har varit i

tillfälle — under de stora januarifesterna i Tokio — att se mästerskapstävlingarna i brottning, som varade ett tiotal dagar. Två lag, ett från öster och ett från väster, kämpade under dessa tio dagar; lagen bestodo av flera hundratals brottare, som kommit från Japans alla hörn, tunga bjässar, förskräckligt tjocka. Det lag blev vinnande, som efter de tio dagarnas förlopp ännu hade de flesta kampdugliga.

Yokohama är en fullständigt modern stad och man måste begiva sig till västra utkanten för att återfinna de små husen, jag såg i Tsuruga. Danspalats, biografier etc., allt detta går utmärkt och soiréerna på Grand Hôtel, onsdagar och lördagar, äro i enlighet med västerländskt "high life".

Gatorna i Yokohama ha ingenting av det pittoreska som man ser i Kina. Livet är lugnare, mera reglerat, och man känner behovet, som japanen har att närma sig oss i allt vad som rör stadens allmänna utseende.

En stor distraktion, som synes helt naturlig där, består i att gå och dricka the i det famösa "Yoshirvara", det galanta kvarteret, en liten stad i den stora, varifrån det anglo-saxiska pryderiet, som inplanter sig mer och mer därborta, har jagat de cotymer man förr hörde beskrivas.

Efter en sejour på några veckor måste jag, till min stora saknad, återvända till Shanghai, där nya affärer väntade mig. Jag medförde från detta land ett egendomligt intryck, en blandning av storhet och litenhet, av sympati och antipati, av melankoli också. De författare, som hava talat om dessa land i yttersta Orienten, hava visat oss dem sådana de sett dem, med allt det måleriska, med all poesi och originalitet, som slog deras västerländska sinnen. Om detta karaktäristiska ännu består i land som Kina och Indo-Kina, hava de allt mer och mer försvunnit i Japan, för att lämna plats åt det som vi se och uppskatta i Europa och Amerika.